

Mødet genoptaget Kl. 2³⁰.

Man gik nu til:

Første Behandling af Forslag til Lov om midlertidige Tillæg til Ventepenge, Pensioner og Understøttelser, der er fastsatte i Henhold til de før 1. Oktober 1919 gældende Love.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 129).

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Finansministeren (N. Neergaard): Nærværende Lovforslag tilsigter en Forlængelse af den Lov, der blev vedtaget i 1919 om midlertidige Tillæg til Ventepenge, Pensioner og Understøttelser. Denne Lov udløber med indeværende Aar, og der kan ikke være nogen som helst Tvivl om, at den Forbedring af de gamle Pensionisters Stilling, som var tilsigtet ved Loven, er i højeste Grad paakrævet, ja, at det endogsaa har vist sig meget ønskeligt at hidføre yderligere Forbedring for dem. Deres Levevilkaar er blevet ikke saa lidt ringere, siden den nævnte Lov blev vedtaget, og det lader sig ikke nægte, at disse gamle Pensionister, som har tjent for en lav Løn og som Følge deraf faar en lille Pension, er ganske særlig nødlidende paa Grund af det høje Prisniveau. Det var en ganske væsentlig Forbedring af Kaarene, som de gamle Pensionister opnaaede ved Loven af 1919. Den Forøgelse, der da blev givet dem, beløb sig til ca. 9½ Mill. Kr., men det er altsaa i høj Grad ønskeligt, at deres Stilling yderligere forbedres.

Lovforslagets Bestemmelser er i det væsentlige de samme som den gældende Lovs, men der er dog visse Ændringer, som jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa. I § 1 i Loven af 1919 er det bestemt, at Pensionsminimumet for Enker bringes op til 300 Kr.; her foreslaas dette Minimum forøget til 400 Kr.; desuden er der indføjet den Bestemmelse, at ogsaa de enkelte mandlige Pensionister, som var under dette Niveau, skal hæves op dertil, saa at alle, baade mandlige og kvindelige, Pensionister faar en Mindstepension af 400 Kr. Fremdeles er der foreslaaet en Forøgelse af Børneunderstøttelsen fra 100 Kr., som var det Minimum, der blev fastslaaet i 1919, til 120 Kr. Den vigtigste nye Bestemmelse i det foreliggende Lovforslag er imidlertid den i § 2, hvorefter der gives Grundpensionerne

et Tillæg af 20 pCt. — for de mindstes Vedkommende yderligere 5 pCt., idet Beløb indtil 840 Kr. forhøjes med 25 pCt. — og saaledes, at intet Beløb over 840 Kr. forhøjes med mindre end 210 Kr., for at der kan blive en nogenlunde jævn Overgang ved Grænsen. Selvfølgelig medfører disse Forhøjelser en større Fordel for de gamle Pensionister, end det umiddelbart fremgaar af Tallene, idet jo som Følge af de stedfundne Forhøjelser ogsaa Konjunkturtillæget og Dyrtidstillæget gaar op.

Det er ikke nogen ringe Merudgift, der vil blive Følgen af Lovforslagets Vedtagelse; de 9½ Mill. Kr. vil forøges til ca. 13¾ Mill. Kr. — kan man anslaa det til —, ganske nøjagtigt kan Merudgiften ikke angives. Det er altsaa en Forøgelse med ca. 4¼ Mill. Kr.

Jeg skal paa det bedste anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie. Det betyder en ikke ringe Udgift for Statskassen, men den kommer Mennesker til gode, der hører til dem, som er bragte i den allervanskeligste Situation ved de nuværende Dyrtidsforhold.

Jensen-Grimsbjerg: Idet jeg kan henholde mig til den højtærede Ministers Redegørelse for og Motivering af det foreliggende Lovforslag, skal jeg tillade mig paa mit Partis Vegne at anbefale Lovforslaget, der er vedtaget enstemmigt i Folketinget, til hurtigt og velvillig Behandling i dette høje Ting.

Dahl: Som den højtærede Finansminister udtalte, betød Loven af 1919 om Forhøjelse af Ventepenge, Pensioner og Understøttelser en betydelig Forbedring af de gamle Pensionisters Kaar. Det Lovforslag, som resulterede i Loven af 1919, var jo udarbejdet af Lønningskommissionen. Mit Partis Repræsentanter i denne Kommission syntes ikke, at Forhøjelsen, selv om den var betydelig, var tilstrækkelig, og stillede Forslag om yderligere Forbedringer; men det var paa det Tidspunkt umuligt at faa de andre politiske Partier med dertil. Det er mig derfor en Glæde at se, at den højtærede Finansminister har fremsat et Lovforslag, som betyder en yderligere Forbedring af Pensionisternes Kaar i Forhold til Loven af 1919, og jeg kan paa mit Partis Vegne udtale vor fulde Tilslutning til dette Forslag og ligesom den ærede foregaende Taler anbefale det til hurtigt og velvillig Behandling.

Jeg vil dog gerne rette en Henstilling til den højtærede Finansminister. Det